

פַּתַּח אֶחָד הַשְּׁיחִים

נקודות וחיזוקים שזכינו לשמוע מפי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

המנייה הגסוּחָה

אדם שקונה מנייה והוא יודע ובטוח שהיא הולכת לעלות למאה אחוז אז הוא כל יום הולך להסתכל מה המצב שלה והאם המדדים עולים וכו', אותו דבר הקב"ה מסתכל כל יום על האדם אם הוא הולך להתקדם ולזוז במשהו, ולעלות בעוד מדריגה בקשר בורא או שהוא הולך להישאר באותו מצב שהוא נמצא זה מתוך האמונה של הקב"ה בכל יהודי.

לראות את ה' אצלי

כשאדם נופל לו משהו קטן על הרצפה והוא רוצה לחפש אותו ולא רואה אותו בעין אזי הוא מעביר את ידו על הקרקע ומחכה להרגיש את החפץ.

אמר ר' אשר שאין כזו מציאות לחפש את הקב"ה, כיון שהקב"ה הוא אינו גוף אלא אומר ר' אשר שאדם יחפש את עצמו מי הוא בכלל וכשמגיע לשעת כאב או לאו דווקא אלא אפילו כשטוב לו ורואה ומפנים לעצמו שה' הוא זה שהביא אותו למצב הזה בין אם זה בטוב ובין אם זה ברע, זה נקרא למצוא את הקב"ה ורק דרך האדם עצמו יכול לראות את הקב"ה.

בתוך כאב נמצאת השמחה

לכל מצווה יש לה את "החפצא (גוף) של מצווה", המטרה שלשמה עשו אותה בהכנסת אורחים זה האנשים, בצדקה זה הכסף וכו' ויש גם מצווה של שמחה ומה "החפצא של מצווה" של שמחה? המטרה שלשמה עשו את השמחה, אומר השפ"א שזה הכאבים, מה הקשר בין הכאבים לשמחה?

בתהילים כתוב "שְׂמֵחִתִּי בְּאֲמָרִים לִי בֵּית יְהוָה נִלְךְ" אנשים באו אל דוד המלך ושאלו אותו מתי יבנה בית המקדש?, רש"י על התהילים מפרש שם שאותם

אנשים לא התכוונו לשאול מתי יבנה בית המקדש אלא הם תכוונו לשאול "מתי ימות זקן זה וימלוך שלמה בנו ויבנה בית המקדש", (ומה שהם בעצם רצו לדעת מתי ימות דוד ולא שרצו באמת לשאול מתי יבנה בית המקדש) ורש"י ממשיך ואומר שאפילו כך דוד המלך אמר "ואני שמח", איך יכול להיות שדוד המלך שמח אם כל זאת שהיו אנשים חיכו שהוא ימות? כשדוד המלך שמע שיש אנשים שמחכים שהוא ימות ויבוא בנו שלמה ויבנה את בית המקדש הוא לא ראה את זה כמציאות של מתי ימות ... ויבנה בית המקדש, אלא הוא ראה את זה כסיבה שזה אומר לו שמהכאב שיש לו מאותם אנשים שיבנה את בית המקדש.

מה זה בעצם בית המקדש בחיצוניות זה כביכול ארמון יפה שקורים שם הרבה ניסים ויש קורבנות וכו' אבל הפנימיות של בית המקדש זה מקום החיבור והקשר של עם ישראל עם הקב"ה, ודרך הכאב שהיה לדוד המלך הוא ראה את זה כסיבה להזדמנות של חיבור להקב"ה וזה הביא אותו אותו לומר "ואני שמח" זה החפצא של מצווה ששל שמחה.

וכדי לקבל ששמחה אמיתית זה מגיע רק דרך הכאבים והנסיגות שאדם עובר כל יום ויום וצריך לזהות כל הזמן את הסיבה מאת המסובב.

לקבל הכל באהבה...

משה רבינו אומר לכלל ישראל "כאשר ייסר איש את בנו ה' אלקיך מיסרך". כמו אבא שרואה שבנו מתרחק ממנו הוא שולח כל מיני שליחים כדי לקרב אותו בחזרה אליו ולחנך אותו להיות בן נאמן.

לר' אשר אף פעם לא היו טענות, תמיד הצדיק כל מה שהקב"ה עשה אתו, ולא האשים אף אחד, ואפילו שהיה לו קשה ובנה מוסדות והיה לו חובות, תמיד אמר ה' לא חייב לי כלום, וצריכים לקבל הכל באהבה מה שהקב"ה עושה אתנו.

מסופר שהרה"ק רבי שמעון מיערסלוב זי"ע האריך ימים מאוד, והיה זקן ושבע ימים, שאלו אותו איך זכית לכה אריכות ימים?, ענה הרה"ק אני אף פעם לא שאלתי שאלות להקב"ה, כי אם שואלים אותו אז הוא עונה אני מוכן לענות לך אבל לא כאן למטה אלא אתה חייב לעלות למעלה. דהיינו שהוא קיבל כל דבר באהבה, ולא שאל אף פעם שאלות וממילא האריך ימים מאוד.

זיקן כישן ד' כגבור מתרועע מייך

ר' אשר אומר שכמו במלחמה שנלחמים בשתי צדדים, וצד אחד הולך להפסיד ולא יודעים מה לעשות, אבל יש גיבור אחד שהוא יודע לסדר את העסק הזה, אבל

הוא שתה יין ולא מצליחים להעיר אותו, אומרים לו "תקום תקום" ולא מצליחים להעיר אותו, והוא צריך להתעורר לאט לאט, אבל ככל שהסכנה מתגברת מעירים אותו יותר ויותר, עד שמצליחים להקים אותו והוא מוכן לעזור להם. ואז אדם הזה קם במהירות יתר וקם עם שתי אגרופים ועושה באא.. ואז מנצחים את המלחמה. אותו דבר אנחנו נלחמים עם היצר הרע כמו במלחמה, וצריכים להעיר את הנשמה ולבטל את הגוף, וככל שאנחנו נכיר את הסכנה של הגוף יותר ככה אנחנו נעיר את הנשמה יותר, ואז אנחנו צועקים "הושיעה ד'" אבא תעזור, וזה הקב"ה שעושה את עצמו כאילו יושן ומתעורר מהיין שהוא שתה ובא לעזור לנו.

לחיות את הפחד

ר' אשר אומר שאדם צריך לפחד כל רגע, כי אדם הוא כל הזמן בחינת הפקר, אלא יש הפקר של ייאוש או של הפקרות. לפעמים אדם מפקיר את עצמו לגמרי ויכול להגיע לבחינת אין להקב"ה, אבל המרחק ביניהם הוא קטן מאוד וברגע אחד הוא יכול לסטות מהדרך, ובכל רגע ורגע הוא חייב להיות דרוך לא לסטות מהדרך כי הוא יכול להיכנס להפקר אחר אבל העיקר להיות הפקר לא של ייאוש או של גאווה אלא של "ומבשרי אחזה אלקי".

מסופר שהרבי ר' בונם זי"ע שיחק פעם משחק שח והגיע למצב שלא יכול לזוז עם הכלי וביקש מהקב"ה "לעלות אני לא יכול לרדת אסור לי **תעזור** לצאת מהמצב הזה".

הזכרה בשפלות

כתוב בספר תהילים "גלמי ראו עיניך" (תהילים קלט, טז) ר' אשר אומר ככל שאדם יראה ויכיר בעצמו שהוא יותר גולם כך יוכל לראות את הקב"ה בכל זמן.

המבטן האמיתי

קבוצת ילדים הגיעה לביתו של הרב שטיינמן כדי להיבחן בע"פ על החומר הנלמד בחיידר, ובמהלך הבחינה היה שם ילד שהרב שטיינמן שאל אותו שאלה והילד לא ידע לענות את התשובה. הרב שטיינמן ניסה לשאול אותו שאלה אחרת וגם עליה הוא לא ידע לענות, ניסה הרב בשלישית לשאול את הילד על איזה דף וכו' וגם על זה הוא לא ידע מה לענות...

כשהסתיימה הבחינה אז הרב שטיינמן חילק לכל ילד סוכריה ולאותו ילד שלא ידע בכלל, נתן שלוש סוכריות. ובעיני התלמידים זה היה תמוה, הסביר להם הרב שטיינמן שכל ילד שידע לענות תשובה מיד אז התאמץ רק פעם אחת לענות על

השאלה לכן קיבל רק סוכריה אחת, אבל אותו ילד שהתאמץ שלוש פעמים ועם כל זאת הוא לא ידע, מגיע לו שלוש סוכריות.

המסר: ידיעת התשובה או הזרזות לענות נכון תלויה בכישרון, ועל כך אין דרישה מהאדם להיות למעלה מכוחותיו, אלא רצו ללמד אותנו שהעיקר תלוי במאמץ של כל אחד וזה המבחן האמיתי, ועליו מקבלים שכר.

40 דק' של תשובה

מעשה במשפחה שברוך השם זכתה לילדים טובים אבל אחד מהילדים ירד מהדרך והוא היה מחלל שבת אבל עדיין גר בבית ביחד עם שאר האחים ולאבא זה מאד כאב, אבל הוא שתק וסבל את זה. יום אחד שאל האבא את בנו "אולי נלך לבית הכנסת או אולי שתקרא קריאת שמע" הבן שמע ולא הסכים.

שבת אחת האבא סיפר לבנו שיש שיעור שהרב שטיינמן מוסר בית כנסת סמוך לביתם והציע לו ללכת איתו לשיעור, הסכים הבן והלך עם האבא לשיעור.

בסוף השיעור כולם עברו כל המשתתפים לומר לרב "גוט שאבעס", וגם אותו האב עם הבן עברו לומר "גוט שאבעס" פנה האבא אל הרב שטיינמן וסיפר לו על צערו הגדול שהוא חווה מבנו שאינו שומר שבת, ואם הרב יכול לברך אותו שהבן יחזור בתשובה

פנה הרב שטיינמן אל הבחור ושאל "כמה זמן אתה כבר לא שומר שבת", ענה לו הבחור "בערך שנתיים", שאל אותו הרב "האם במשך השנתיים האלו היה לך יסורי מצפון?", ענה לו הבחור ש"היה לו 4 פעמים יסורי מצפון", שאל אותו הרב "כמה זמן נמשכו יסורי המצפון?" ענה לו בערך "10 דקות" הסתובב הרב שטיינמן אל האבא ואמר תראה איזה בן חשוב יש לך, הוא כבר הספיק לעשות בחייו 40 דקות של תשובה ואנחנו עדיין עוד לא התחלנו.

יו"ל ע"י חברות הבחורים דחסידי ספינקא בארה"ק

ניתן להשיג בבית מדרשינו רחוב דונולו 11 בני-ברק,

או במייל: eviatarr22@gmail.com